

**Κ. Χ. Λουκόπουλος: Ειρήνη Διαλεχτή Κουρομιχελάκη,
Ερήμην λεί[ύ]πει[η]ς.**

.
. .
Θα ήθελα να υπογραμμίσω ότι ο τόμος, όπως παραδίδεται με την εικαστική φροντίδα του Μαδαμόπουλου, έχει επιπλέον το ενδιαφέρον της συνομιλίας των εικαστικών έργων με τα ποιήματα. Μοιραία ο αναγνώστης καθυστερεί συσχετίζοντας την εικαστική βινιέτα, που ακολουθεί ή προηγείται, με όσα διαβάζει, άλλοτε αναγνωρίζοντας το χιούμορ, τη συναίσθηση, το πνευματώδες σχόλιο, άλλοτε θαυμάζοντας απλώς τη ζωγραφική. Επειδή είμαι, εκτός από αναγνώστης της ποιητικής συλλογής, μελετητής και ακόλουθος του εικαστικού έργου του Μαδαμόπουλου, τολμώ να πω ότι το συγκεκριμένο πάντρεμα, που προέκυψε από την αγάπη του προς το βιβλίο που του εμπιστεύτηκε η ποιήτρια, είναι από τα πιο επιτυχημένα και απελευθερωτικά πράγματα που έχει κάνει ο καλλιτέχνης σε βιβλίο. Μια θαρραλέα μελέτη του χρόνου που ταλαντώνεται ανάμεσα στην αυστηρότητα των αριθμών και τη ρευστότητα (την υποκειμενικότητα) της πρόσληψης του πραγματικού χρόνου από τον καθένα μας. Μια μελέτη στηριγμένα στην αποδόμηση (αλλά και την εκ των ενόντων δόμηση) της εικόνας ενός ρολογιού, που άλλοτε γίνεται σπειροειδής, άλλοτε σκαφοειδής, άλλοτε γραμμική, κυκλική, δαιδαλώδης. Άλλοτε θυμίζοντας τους τροχούς ενός ποδηλάτου (ξεκινώντας από τις ακτίνες του που είναι και προσφιές θέμα της συλλογής), άλλοτε μια καφετιέρα, ένα υποβρύχιο, μια συστοιχία πλανητών, ένα δημιουργικό αυτόματο κλπ. Χρησιμοποιώντας ως πάγια σύμβολα κυρίως τους αριθμούς του καντράν και τους δείκτες, τα μετατρέπει σε εργαλεία που καταδεικνύουν την αποδόμηση αυτή, κατά συνέπεια υποσκάπτει και χλευάζει την ανάγκη και την προσδοκία της «επιστημονικής» ακρίβειας της μέτρησης του χρόνου. Τέλος να πω ότι, σε ό,τι με αφορά, τουλάχιστον ως τη μέση του βιβλίου, κάποια ρολόγια τα έβλεπα ως ποτενσιόμετρα (που είναι όργανα ρύθμισης της τάσης του ρεύματος), ενώ σε όλα τα υπόλοιπα αναγνώριζα την ισχύ και τη λειτουργία ενός

διαγράμματος Feynman, καθώς όπως έχω πει πολλές φορές, *βλέπουμε ό,τι είμαστε και είμαστε ό,τι βλέπουμε.*

Εξηγούμαι:

Τα Διαγράμματα Φάινμαν, επινόηση του νομπελίστα Ρίτσαρντ Φάινμαν, ενός εκ των λαμπρότερων Φυσικών του 20^{ου} αιώνα, είναι μια μέθοδος να παρασταθούν αντιδράσεις μεταξύ στοιχειωδών σωματιδίων. Οι τροχιές των σωματιδίων απεικονίζονται με γραμμές, που δείχνουν προς τη (γραμμική) αύξηση του χώρου και του χρόνου, ενώ οι αλληλεπιδράσεις τους παριστάνονται με τομές μεταξύ των χωροχρονικών γραμμών σε σχήμα τεθλασμένης ή ελατηρίου. Στη Φύση υπάρχουν τέσσερις αλληλεπιδράσεις (δυνάμεις από απόσταση, δυνάμεις πεδίου) *η βαρυτική, η ηλεκτρομαγνητική, η ισχυρή πυρηνική και η ασθενής πυρηνική.* Σταθερή επιδίωξη της σύγχρονης Φυσικής αποτελεί η ενοποίηση των αλληλεπιδράσεων, να βρεθεί δηλαδή μια συνθήκη που να περιγράφει όλες τις αλληλεπιδράσεις με μian εξίσωση (ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ), πράγμα που έχει συμβεί εν μέρει (δηλ. η ζεύξη μεταξύ της ηλεκτρομαγνητικής και την ασθενούς πυρηνικής).

Στα διαγράμματα Φάινμαν οι φορείς των ηλεκτρασθενών αλληλεπιδράσεων, δηλαδή τα φωτόνια, τα Z^0 , και τα W^+ και W^- , συμβολίζονται με μία τεθλασμένη γραμμή, ενώ τα γλουόνια της ισχυρούς αλληλεπίδρασης με γραμμές που μοιάζουν με ελατήρια. *Τι λείπει;* Ερήμην λύπης τα γκραβιτόνια (η βαρυτόνια) που είναι σωματίδια φορείς της (κβαντικής) βαρύτητας δεν έχουν ακόμη ανακαλυφθεί. Αν είχαν (ανακαλυφθεί), ίσως ολόκληρο το κείμενο τούτο να ήταν περιττό καθώς, όπως ξέρουμε, γράφουμε και διαβάζουμε ποίηση από την ίδια αγωνία (με τη σύγχρονη Φυσική) ορμώμενοι: *να γίνουμε ή να αισθανθούμε Θεοί.*

Κωνσταντίνος Χ. Λουκόπουλος

Έναστρον βιβλιοκαφέ, 25/05/2024